

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2013 m. lapkričio 21 d.*

„Direktyva 2006/112/EB — Pridėtinės vertės mokestis — Prekių tiekimas — Sąvoka — Banko kortelės naudojimas apgaule“

Byloje C-494/12

dėl *First-tier Tribunal (Tax Chamber)* (Jungtinė Karalystė) 2012 m. spalio 26 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2012 m. lapkričio 5 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Dixons Retail plc

prieš

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė R. Silva de Lapuerta (pranešėja), teisėjai J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot ir A. Arabadjiev,

generalinis advokatas M. Wathelet,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- *Dixons Retail plc*, atstovaujamos *advocate* A. Brown,
- Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamos A. Robinson,
- Europos Komisijos, atstovaujamos R. Lyal, A. Cordewener ir C. Soulay,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

* Proceso kalba: anglų.

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (OL L 347, p. 1) 14 straipsnio 1 dalies ir 73 straipsnio aiškinimu.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Dixons Retail plc* (toliau – *Dixons*) ir *Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs* (toliau – *Commissioners*) ginčą dėl atsisakymo patenkinti *Dixons* pateiktą prašymą grąžinti šios bendrovės deklaruotą ir sumokėtą pridėtinės vertės mokestį (toliau – PVM) už sandorius, įvykdytus nuo 2005 m. lapkričio 13 d. iki 2008 m. lapkričio 30 d.

Teisinis pagrindas

Direktyva 77/388/EEB

- 3 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas (OL L 145, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 23) 2 straipsnio 1 punkte nustatyta:

„[PVM] apmokestinamas:

- 1) prekių tiekimas ar paslaugų teikimas, kai šalies teritorijoje už atlygį prekes tiekia ar paslaugas teikia apmokestinamasis asmuo, veikdamas kaip toks“.

- 4 Šios direktyvos 5 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„„Prekių tiekimas“ – tai teisės kaip savininkui disponuoti materialiuoju turtu perdavimas.“

- 5 Minėtos direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalis išdėstyta taip:

„Šalies teritorijoje

1. Apmokestinamąją vertę sudaro:

- a) tiekiamų prekių ir teikiamų paslaugų, išskyrus nurodytas b, c ir d punktuose, atveju – viskas, kas sudaro atlygį, kuris yra ar turi būti tiekėjo gautas iš pirkėjo, kliento ar trečiosios šalies už tokias prekes ar paslaugas, įskaitant subsidijas, tiesiogiai susijusias su šių prekių ar paslaugų kaina;

<...>“

Direktyva 2006/112

- 6 Direktyvos 2006/112 2 straipsnio 1 dalies a punkte numatyta, kad PVM objektas yra paslaugų teikimas už atlygį valstybės narės teritorijoje, kai paslaugas teikia apmokestinamasis asmuo, veikdamas kaip toks.

- 7 Šios direktyvos 14 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„„Prekių tiekimas“ – tai teisės kaip savininkui disponuoti materialiuoju turtu perdavimas.“

8 Pagal minėtos direktyvos 73 straipsnį:

„Prekių tiekimo ar paslaugų teikimo, išskyrus nurodytąsias 74–77 straipsniuose, apmokestinamoji vertė apima viską, kas sudaro atlygį, kurį prekių tiekėjas ar paslaugų teikėjas gavo arba turi gauti iš prekes ar paslaugas įsigyjančio asmens arba iš trečiosios šalies už prekių tiekimą ar paslaugų teikimą, įskaitant tiesiogiai su šių sandorių kaina susijusias subsidijas.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

9 *Dixons* yra PVM grupei, prekiaujančiai elektros prietaisais, atstovaujanti narė.

10 *Dixons* su *American Express Europe Ltd* (toliau – *AmEx*) siejo sutartis, pagal kurią, jei vienas iš jos klientų naudojami *AmEx* išduota kortele kaip mokėjimo priemone, *Dixons* privalėjo priimti šią kortelę, o *AmEx* įsipareigojo sumokėti *Dixons* šio kliento su šia kortele pirktų prekių kainą atėmus komisinių mokesčių su sąlyga, kad laikytasi nustatytų procedūrų.

11 Kalbant apie sandorius, už kuriuos atsiskaityta kitomis nei *AmEx* išduotomis kortelėmis, tokia pačia sutartimi *Dixons* buvo susijusi su *National Westminster Bank plc*, veikiančiu *Streamline* vardu (toliau – *Streamline*).

12 Deklaravusi ir sumokėjusi PVM už sandorius, įvykdytus nuo 2005 m. lapkričio 13 d. iki 2008 m. lapkričio 30 d., *Dixons* paprašė *Commissioners* grąžinti šį mokestį, tačiau jie atmetė šį prašymą.

13 Siekdama minėto grąžinimo *Dixons* pateikė skundą *First-tier Tribunal (Tax Chamber)* dėl *Commissioners* sprendimo.

14 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teisme pateiktas skundas susijęs su sandoriais, už kuriuos atsiskaityta kortele (nors, kaip vėliau paaiškėjo, už juos atsiskaityta kortele apgaule) ir už kuriuos pagal su *AmEx* ir *Streamline* sudarytas sutartis šios įmonės sumokėjo *Dixons*.

15 Šiuo klausimu iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad, nepaisant kortelių naudojimo apgaule, nei *AmEx*, nei *Streamline* nepasinaudojo atgręžtinio reikalavimo teise iš *Dixons* arba neatsisakė nuskaityti, kaip jiems buvo leidžiama pagal minėtas sutartis, jei nesilaikoma jose numatytų procedūrų. Todėl *AmEx* ir *Streamline* mokėjimai, įskaitant PVM dalį, liko *Dixons*.

16 Šiomis aplinkybėmis *First-tier Tribunal (Tax Chamber)* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikė Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

- „1. Ar Direktyvos 2006/112 14 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad ji taikoma, kai prekės fiziškai perduodamos apgaulės būdu – prekes įsigyjantis asmuo sumoka kortele, žinodamas, kad neturi leidimo ja naudotis?
2. Ar, kai prekės fiziškai perduodamos apgaule pasinaudojus kortele, atliekamas Direktyvos 2006/112 14 straipsnio 1 dalyje numatytas „teisės kaip savininkui disponuoti materialiuoju turtu perdavimas“?
3. Ar Direktyvos 2006/112 73 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jis taikomas, kai prekes perleidžiantis asmuo gauna mokėjimą pagal sutartį, pagal kurią trečiasis asmuo įsipareigojo atlikti tokius mokėjimus, susijusius su atsiskaitymu kortele, nors prekes įsigyjantis asmuo žino, kad neturi leidimo naudotis kortele?

4. Ar, kai trečiasis asmuo sumoka pagal prekes perleidžiančio asmens ir trečiojo asmens sutartį, tuo atveju, kai prekes perleidžiančiam asmeniui pateikiama kortelė, kuria prekes įsigyjantis asmuo neturi teisės naudotis, mokėjimas iš trečiojo asmens gaunamas „už prekių tiekimą ar paslaugų teikimą“, kaip numatyta Direktyvos 2006/112 73 straipsnyje?“

Dėl prejudicinių klausimų

- 17 Klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar fizinis prekės perdavimas pirkėjui, kuris apgaule pasinaudoja banko kortele kaip mokėjimo priemone, yra „prekių tiekimas“, kaip jis suprantamas pagal Šeštosios direktyvos 5 straipsnio 1 dalį ir Direktyvos 2006/112 14 straipsnio 1 dalį, ir ar tokio perdavimo atveju trečiojo asmens atliktas mokėjimas taikant jo ir šios prekės tiekėjo sudarytą sutartį, pagal kurią šis trečiasis asmuo įsipareigojo sumokėti šiam tiekėjui už jo parduotas prekes pirkėjams, pasinaudojusiems tokia kortele kaip mokėjimo priemone, yra „atlygis“, kaip jis suprantamas pagal Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą ir Direktyvos 2006/112 73 straipsnį.
- 18 Pirmiausia reikia pažymėti, kadangi Direktyva 2006/112 įsigaliojo 2007 m. sausio 1 d., jos nuostatos taikomos tik pagrindinėje byloje nagrinėjamiems sandoriams, sudarytiems po šios dienos. Sandoriams, sudarytiems iki šios dienos, reikia taikyti Šeštosios direktyvos nuostatas. Tačiau atsakant į prejudicinius klausimus nereikia išskirti šių direktyvų nuostatų, nes jas reikia laikyti iš esmės turinčiomis identišką reikšmę aiškinimui, kurį Teisingumo Teismas turi pateikti šioje byloje.

Dėl „perdavimo“, kaip jis suprantamas pagal Šeštosios direktyvos 5 straipsnio 1 dalį ir Direktyvos 2006/112 14 straipsnio 1 dalį, buvimo

- 19 Reikia pirmiausia priminti, kad Šeštąja direktyva ir Direktyva 2006/112 įtvirtinama bendra PVM sistema, grindžiama būtent vienoda apmokestinamųjų sandorių apibrėžtimi (žr. 2006 m. sausio 12 d. Sprendimo *Optigen ir kt.*, C-354/03, C-355/03 ir C-484/03, Rink. p. I-483, 36 punktą; 2006 m. vasario 21 d. Sprendimo *Halifax ir kt.*, C-255/02, Rink. p. I-1609, 48 punktą ir 2013 m. birželio 20 d. Sprendimo *Newey*, C-653/11, 39 punktą).
- 20 Šiuo klausimu iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad „prekių tiekimo“ sąvoka, įtvirtinta Šeštosios direktyvos 5 straipsnio 1 dalyje ir Direktyvos 2006/112 14 straipsnio 1 dalyje, susijusi ne su nuosavybės teisės perdavimu taikomoje nacionalinėje teisėje numatytais būdais, o su visais materialiojo turto perleidimo sandoriais, kuriais viena šalis suteikia kitai šaliai teisę disponuoti tuo turtu taip, lyg ji būtų šio turto savininkė (žr. 2005 m. liepos 14 d. Sprendimo *British American Tobacco ir Newman Shipping*, C-435/03, Rink. p. I-7077, 35 punktą; minėto Sprendimo *Optigen ir kt.* 39 punktą; minėto Sprendimo *Halifax ir kt.* 51 punktą; 2010 m. birželio 3 d. Sprendimo *De Fruytier*, C-237/09, Rink. p. I-4985, 24 punktą ir 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Evita-K*, C-78/12, 33 punktą).
- 21 Be to, Teisingumo Teismas jau nusprendė, kad minėta sąvoka yra objektyvi ir taikoma neatsižvelgiant į atitinkamų sandorių tikslus bei rezultatus, ir mokesčių administratorius neturi atlikti tyrimų, kad būtų nustatytas apmokestinamojo asmens ketinimas, arba atsižvelgti į kito nei atitinkamas apmokestinamasis asmuo toje pačioje tiekimo grandinėje dalyvaujančio ūkio subjekto ketinimą (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Optigen ir kt.* 44–46, 51 ir 55 punktus; minėto Sprendimo *Halifax ir kt.* 56 ir 57 punktus; 2006 m. liepos 6 d. Sprendimo *Kittel ir Recolta Recycling*, C-439/04 ir C-440/04, Rink. p. I-6161, 41–44 punktus ir minėto Sprendimo *Newey* 41 punktą).
- 22 Darytina išvada, kad sandoriai, kaip antai nagrinėjami pagrindinėje byloje, yra prekių tiekimas, kaip jis suprantamas pagal Šeštosios direktyvos 5 straipsnio 1 dalį ir Direktyvos 2006/112 14 straipsnio 1 dalį, nes jie atitinka objektyvius kriterijus, kuriais pagrįsta ši sąvoka, ir jais nevengiama PVM (šiuo klausimu žr. minėtų sprendimų *Optigen ir kt.* 51 ir 52 punktus bei *Halifax ir kt.* 58 ir 59 punktus).

- 23 Nagrinėjamu atveju neginčijama, kad *Dixons* buvo patiektų prekių savininkė vykdant pagrindinėje byloje nagrinėjamus sandorius ir kad dėl to ši bendrovė galėjo perduoti pirkėjui teisę disponuoti šiomis prekėmis kaip savininkui.
- 24 Maža to, Teisingumo Teismui pateiktoje bylos medžiagoje nėra nieko, kuo remiantis būtų galima abejoti tuo, kad *Dixons* savo noru perdavė minėtas prekes šiam pirkėjui siekdama įgalioti jį disponuoti jomis taip, lyg jis būtų savininkas.
- 25 Be to, neatrodo, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamais sandoriais buvo vengiama mokesčių, nes, kaip matyti iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą, *Dixons* reguliariai deklaravo ir mokėjo PVM už šiuos sandorius.
- 26 Banko kortelės kaip mokėjimo priemonės naudojimas apgaule minėtų sandorių atveju neturi reikšmės tam, kad jie galėtų būti kvalifikuojami kaip prekių tiekimas, kaip jis suprantamas pagal Šeštąją direktyvą ir Direktyvą 2006/112. Iš tiesų toks naudojimas susijęs ne su objektyviais kriterijais, kuriais pagrįsta ši sąvoka, bet su nagrinėjamame sandoryje dalyvavusio asmens kaip pardavėjo ketinimu ir su veiksmis, kurių imtasi siekiant įvykdyti šį ketinimą.
- 27 Todėl reikia konstatuoti „perdavimo“, kaip jis suprantamas pagal Šeštosios direktyvos 5 straipsnio 1 dalį ir Direktyvos 2006/112 14 straipsnio 1 dalį, tarp *Dixons* ir jos klientų buvimą, nors minėti klientai, vykdami pagrindinėje byloje nagrinėjamus sandorius, banko kortelę kaip mokėjimo priemonę naudojo apgaule siekdami sumokėti *Dixons* tiekiamų prekių kainą.
- 28 Šiuo klausimu reikia pridurti, kad, priešingai, nei tvirtina *Dixons*, situacija, kaip antai nagrinėjama pagrindinėje byloje, turi būti skiriama nuo prekių vagystės, kuri nepatenka į Šeštojoje direktyvoje ir Direktyvoje 2006/112 nustatytą „prekių tiekimo“ sąvoką (žr. minėto Sprendimo *British American Tobacco ir Newman Shipping* 33 punktą).
- 29 Iš tiesų prekių vagystė nesuteikia teisės vagystę įvykdžiusiam asmeniui disponuoti prekėmis tokiomis pačiomis sąlygomis kaip savininkui. Vagystė negali būti laikoma perleidimu, įvykdytu tarp šalies, kuri yra auka, ir pažeidimo autoriaus, kaip jis suprantamas pagal Šeštosios direktyvos 5 straipsnio 1 dalį ir Direktyvos 2006/112 14 straipsnio 1 dalį (žr. minėto Sprendimo *British American Tobacco ir Newman Shipping* 36 punktą).
- 30 Be to, pati prekių vagystė nesuteikia nuo jos nukentėjusiam asmeniui atitinkamo finansinio atlygio. Taigi vagystė negali būti laikoma prekių tiekimu „už atlygį“, kaip jis suprantamas pagal Šeštosios direktyvos 2 straipsnio 1 punktą ir Direktyvos 2006/112 2 straipsnio 1 dalies a punktą (žr. minėto Sprendimo *British American Tobacco ir Newman Shipping* 32 punktą).

Dėl „atlygio“, kaip jis suprantamas pagal Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą ir Direktyvos 2006/112 73 straipsnį, buvimą

- 31 Dėl klausimo, ar pagrindinėje byloje nagrinėjamų sandorių atveju *AmEx* ir *Streamline* atlikti mokėjimai pagal jų ir *Dixons* sudarytas sutartis yra „atlygis“, kaip jis suprantamas pagal Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą ir Direktyvos 2006/112 73 straipsnį, reikia priminti, kad, remiantis PVM sistema, apmokestinamosios ūkinės operacijos reiškia, jog egzistuoja sandoris tarp šalių ir juo numatyta kaina arba atlygis. Taigi, jei tiekėjo veiklą sudaro tik prekių tiekimas be tiesioginio atlygio, neegzistuoja apmokestinamoji vertė ir šis prekių tiekimas neapmokestinamas PVM (žr., be kita ko, paslaugų teikimo srityje 1994 m. kovo 3 d. Sprendimo *Tolsma*, C-16/93, Rink. p. I-743, 12 punktą ir 2011 m. spalio 27 d. Sprendimo *GFKL Financial Services*, C-93/10, Rink. p. I-10791, 17 punktą).

- 32 Šiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas nusprendė, kad prekių tiekimas „už atlygį“, kaip jis suprantamas pagal Šeštosios direktyvos 2 straipsnio 1 punktą ir Direktyvos 2006/112 2 straipsnio 1 dalies a punktą, ir todėl yra apmokestinamas, tik jei tarp prekių tiekėjo ir gavėjo egzistuoja abipusis teisinis ryšys ir prekių gavėjo gautas atlygis yra realus atlygis už gavėjui patiektą prekę (žr., be kita ko, paslaugų teikimo srityje minėtų sprendimų *Tolsma* 14 punktą ir *GFKL Financial Services* 18 punktą).
- 33 Iš tiesų už atlygį tiekiamos prekės apmokestinamąją vertę sudaro apmokestinamojo asmens už ją gautas atlygis (žr., be kita ko, paslaugų teikimo srityje minėto Sprendimo *Tolsma* 13 punktą ir 2010 m. liepos 29 d. Sprendimo *Astra Zeneca UK*, C-40/09, Rink. p. I-7505, 28 punktą) tiek, kiek prekė tiekama „už atlygį“, kaip tai suprantama pagal Šeštosios direktyvos 2 straipsnio 1 punktą ir Direktyvos 2006/112 2 straipsnio 1 dalies a punktą, jeigu tarp pristatytos prekės ir gauto atlygio yra tiesioginis ryšys (žr. 2010 m. spalio 7 d. Sprendimo *Loyalty Management UK ir Baxi Group*, C-53/09 ir C-55/09, Rink. p. I-9187, 51 punktą ir 2012 m. lapkričio 8 d. Sprendimo *Profitube*, C-165/11, 51 punktą).
- 34 Kai pirkėjas sumoka prekės kainą banko kortele, kartu vykdomi du sandoriai: t. y., pirma, šios prekės tiekimas, atliekamas tiekėjo, kuris į bendrą reikalaujamą kainą įtraukia ir PVM, kuri sumokės minėtas pirkėjas kaip galutinis vartotojas ir kuri gauna šis tiekėjas valstybės išdo naudai, ir, antra, kortelę išdavusio asmens paslaugų teikimas minėtam tiekėjui. Šis paslaugos teikimas – tai prekės, kuri pirktą naudojantis kortele, apmokėjimo užtikrinimas, tiekėjo veiklos suteikiant galimybę įgyti naujų klientų skatinimas, galima reklama tiekėjo naudai arba panašiai (žr. 1993 m. gegužės 25 d. Sprendimo *Bally*, C-18/92, Rink. p. I-2871, 9 punktą).
- 35 Šiuo klausimu tai, kad pirkėjas sumokėjo sutartą kainą ne tiesiogiai, bet tarpininkaujamas kortelės išdavusio asmens, ir dėl susiklosčiusių pirkėjo bei tiekėjo santykių naudotos mokėjimo priemonės negali pakeisti apmokestinamosios vertės. Pagal Šeštąją direktyvą ir Direktyvą 2006/112 nereikalaujama, kad atlygis už prekės tiekimą ar paslaugos teikimą būtų gautas tiesiogiai iš jų gavėjo tam, kad ši tiekimą ar teikimą būtų galima pripažinti atliktu „už atlygį“. Iš tiesų pagal Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą ir Direktyvos 2006/112 73 straipsnį atlygį už prekių tiekimą gali sumokėti ne tik tiesiogiai pirkėjas, bet ir trečiasis asmuo, nagrinėjamu atveju kortelę išdavęs asmuo (žr. minėtų sprendimų *Bally* 16 ir 17 punktus bei *Loyalty Management UK ir Baxi Group* 56 punktą).
- 36 Vadinasi, dėl to, kad atlygį už *Dixons* patiektas prekes sumokėjo tretieji asmenys, nagrinėjamu atveju *AmEx* ir *Streamline*, negalima daryti išvados, jog šis mokėjimas nėra *Dixons* gautas atlygis už šių prekių tiekimą.
- 37 Be to, tiek, kiek, kaip tai matyti iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos, *Dixons* vykdė procedūras, numatytas su *AmEx* ir *Streamline* sudarytose sutartyse, ir kiek pagrindinėje byloje nagrinėjami pardavimai atitinka objektyvius kriterijus, kuriais pagrįsta „prekių tiekimo“ sąvoka, kaip ji suprantama pagal Šeštąją direktyvą ir Direktyvą 2006/112, aplinkybė, kad vėliau paaiškėjo, jog už šiuos pardavimus buvo atsiskaityta kortelėmis, naudotomis apgaule, negali nulemti to, jog minėtų pardavimų kainos sumokėjimas nėra *Dixons* už juos gautas atlygis.
- 38 Šiomis aplinkybėmis į pateiktus klausimus reikia atsakyti: Šeštosios direktyvos 2 straipsnio 1 punktas, 5 straipsnio 1 dalis bei 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktas ir Direktyvos 2006/112 2 straipsnio 1 dalies a punktas, 14 straipsnio 1 dalis ir 73 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad tokiomis aplinkybėmis, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, fizinis prekės perdavimas pirkėjui, kuris apgaule pasinaudoja banko kortele kaip mokėjimo priemone, yra „prekių tiekimas“, kaip jis suprantamas pagal Šeštosios direktyvos 2 straipsnio 1 punktą, 5 straipsnio 1 dalį ir Direktyvos 2006/112 2 straipsnio 1 dalies a punktą bei 14 straipsnio 1 dalį, ir kad tokio perdavimo atveju trečiojo asmens atliktas mokėjimas taikant jo ir šios prekės tiekėjo sudarytą sutartį, pagal kurią šis trečiasis asmuo įsipareigojo

sumokėti šiam tiekėjui už jo parduotas prekes pirkėjams, kurie naudojami tokia kortele kaip mokėjimo priemone, yra „atlygis“, kaip jis suprantamas pagal Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą ir Direktyvos 2006/112 73 straipsnį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 39 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas 2 straipsnio 1 punktas, 5 straipsnio 1 dalis bei 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktas ir 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos 2 straipsnio 1 dalies a punktas, 14 straipsnio 1 dalis bei 73 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad tokiomis aplinkybėmis, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, fizinis prekės perdavimas pirkėjui, kuris apgaule pasinaudoja banko kortele kaip mokėjimo priemone, yra „prekių tiekimas“, kaip jis suprantamas pagal minėto 2 straipsnio 1 punktą bei minėto 5 straipsnio 1 dalį ir minėto 2 straipsnio 1 dalies a punktą bei 14 straipsnio 1 dalį, ir kad tokio perdavimo atveju trečiojo asmens atliktas mokėjimas taikant jo ir šios prekės tiekėjo sudarytą sutartį, pagal kurią šis trečiasis asmuo įsipareigojo sumokėti šiam tiekėjui už jo parduotas prekes pirkėjams, kurie naudojami tokia kortele kaip mokėjimo priemone, yra „atlygis“, kaip jis suprantamas pagal minėto 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą ir 73 straipsnį.

Parašai.